

Тя отдълила вълнения платъ отъ коприненитѣ жички и отъ памучнитѣ конци. Останало само едно вълнено парцалче, на което имало още малко коприна и малко конецъ.

Тогава коприната рекла:

— Ако останемъ тука, ще ни раздѣлятъ съвсемъ. Хайде да избѣгаме.

— Кжде ще отидемъ? — попитала вълната.

— Кжде да е, — отвърнала коприната, — само да сме заедно.

— Ами кой ще ни вземе отъ тука?

— Вѣтърътъ! обадилъ се памукътъ. — Стари приятели сме съ него. Играли сме заедно. По цѣлъ день ме е люшкалъ, когато бѣхъ на стърка въ градината.

Памукътъ се примолить на вѣтъра. Той духналъ, нахлулъ презъ прозореца, дигналъ парцалчето и го отнесълъ на улицата.

Дълго време парцалчето се ваяло изъ праха. И слънце го пекло, и дъждъ го мокрилъ,

и калъ го цапала. Много си изпатили вълната, коприната и памукътъ. Но пакъ не се оплаквали. Доволни били че сж заедно и могатъ да си приказватъ за село и за всичко видѣно и патено.

Но единъ день ги забелязалъ единъ вехтошаръ. Дигналъ парцалчето и го сло-

жилъ въ единъ кошъ при други парцали. И отнесълъ коша въ едно голѣмо здание съ високъ куминъ. Тамъ измили и изчистили парцалчетата. Нашето парцалче много се зарадвало, че пакъ е умито и си спомнило, какъ сж го чистили едно време, когато било на хубавата дреха. Но скоро радостта му ми-

нала. Защото хората го хвърлили въ единъ сандѣкъ. Тамъ нѣкакви страшни ножове го наръзали на ситни парченца. После парченцата ги размѣсили съ вода, избѣлили ги съ нѣкаква миризлива смѣсъ и заедно съ другитѣ парцалчета ги направили на бѣла каша.

